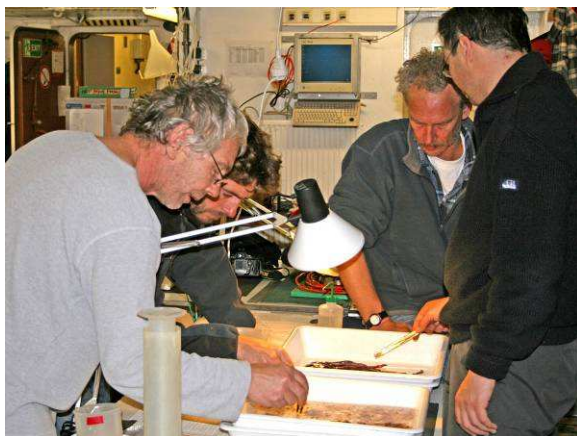

Dag allen,

Hierbij al weer de tweede nieuwsbrief vanaf de Polarstern. Ditmaal is er alleen nieuws vanaf het schip en omgeving omdat we het vaste land inmiddels al ver achter ons hebben gelaten. Het lijkt logisch als je met een vliegtuig zo ver mogelijk naar je eindbestemming vliegt om vanaf daar nog een eindje met een ander vervoermiddel verder te gaan. In dit geval hebben we wel eerst een eind gevlogen maar gaan we vervolgens per schip verder wat 10x zo veel tijd kost dan 1 dag met het vliegtuig van Nederland naar Kaapstad. De af te leggen afstand van Kaapstad naar het Neumayer station op Antarctica bedraagt grofweg 2500 mijl, zeg maar 4500 kilometer. Dat doe je niet even. Zeker niet als de roaring fourties en de fierce fifties je met alle macht proberen tegen te houden. De Polarstern kun je het beste omschrijven als een grosse deutsche Bar. Er is blijkbaar in 1981 genoeg geld geweest om te zeggen “ nu gaan we een schip maken om de arctische en Antarctische wateren te bevaren, en een goede ook”. De Polarstern voelt aan als een massief brok staal waar ze een paar motoren in gezet hebben. Met bft 8-9 op de kop gaat het weliswaar niet hard meer in de fourties maar we gaan gestaag door en van veel geslinger is eigenlijk geen sprake. Hoogstens wat gestamp dat je wel het vermoeden geeft dat je in ruiger water zit als je binnen zit. Het schijnt zo te zijn dat op de Polarstern alleen bij heel erg slecht weer het water uit het zwembad gehaald wordt anders klotst het wat over de rand. Ver voor die tijd hebben alle andere schepen al lang koers moeten verleggen en maatregelen genomen om de storm af te rijden.

Op de nulmeridiaan en 52 gaden zuid hebben we het eerste station afgewerkt. Voor mij was de alom gevreesde en geprezen Holländische Kampfwagen” een nieuw en interessant fenomeen, te meer omdat de “Kampfwagen” eerder al wel eens verfrommeld op het achterdek heeft gelegen door een zware storm in de winter van 2006.

Ik heb me op open zee al stomende prima kunnen vermaken met allerlei nieuwe vogelsoorten en 4 soorten walvissen ondanks mijn 3 dagen durende griep die me in Kaapstad te grazen had genomen. In de relatieve teldrukke op zee merk je boven op “ monkey island”(dak van de brug) niet veel van het geregeld in het schip op weg naar het eerste station maar er is volop commotie over wat er precies moet en gaat gebeuren, al gaat het op

het laatste moment toch net allemaal weer anders. Een van de meetinstrumenten werd afgezonken naar de bodem op 2700m diep en moest op afroep geheel automatisch weer aan de oppervlakte verschijnen. Helaas, hij staat er waarschijnlijk nu nog. Naast een enkele weigering zijn vele monsternames prima verlopen en der Holländische Kampfwagen kon zelfs twee keer een vlekkeloos optreden verzorgen met toch weer iets jaloerse onderzoekers die naar de ruime vangsten van dit vreemde apparaat kwamen kijken.

Inmiddels zijn we langs wonderschone ijsbergen verder naar het zuiden het pakijns in gevaaren. De omslag naar een compleet stilvarend schip met een soort serene gedempte rust om je heen is een zeer aparte ervaring. Hauke brengt samen veel tijd door in de wetenschappers van het schip waar hij nog een aantal gevangen soorten op naam brengt, André verricht allerlei hand en spandiensten en Michiel zou eigenlijk zijn conditie moeten opbouwen en zijn ontembare energie moeten afbreken in de fitnessruimte. Jan en ik wisselen elkaar af met de tellingen, voeren gegevens in, zoeken naar een balans tussen slapen, eten, tellen en al de andere zaken die Jan er nog naast moet regelen.

Inmiddels rammelt de Polarstern door het ijs verder naar het zuiden en vliegen de Antarctic Petrels en Snow Petrels rond het schip. Af en toe zwaai ik naar een pinguin die naast het schip staan op een manier van “ dat heb ik weer”.

Groeten van Bram

*en de rest van het SUIT- team,
Jan Andries
Hauke
André
Michiel*